

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Ca. 14.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

IN MATTHÆI CAP. XIII.

9. Propter iusiurandum autem iussit dari.

INDVLGET hic stomacho suo Calvinus, non verbi Dei interpretem, sed maledicum & incensperantem conuiciatorem agens. Quum enim ex hoc Hero-lis iureiurando tum temerario & ineptum maiori cum impietate seruato, sana doctrina duplex sacrilegium virandum colligat: vnum, ne temere Dei nomen assumatur; alterum, ne quod temere iuratum est, cum manifesta impietate seruetur: Calvinus ex hac sana doctrina religioni Catholice hanc calumniam struit. *Hinc sequitur ait, vota monastica, quibus coniuncta est manifesta impietas, non magis conscientiam ligare quam magicos exorcismos, quia Deus sacrum suum nomen ad peccati confirmationem valere non vult.* Ponit homo impius pro manifesta impietate, ponitque tantum, nec vel vno verbo probat, quod tota semper Ecclesia Christi Catholica pro summa pietate, ac totius pietatis perfectione complexa est. Cui breuiter respondendum est. *Va vobis qui dicitis malum bonum, & bonum malum: ponentes tenebras lucem, ac lucem tenebras, ponentes amarum in dulce, & dulce in amarum. Va qui sapientes estis in oculis vestris, & erram vobismetipsis prudentes.* Nisi enim arrogantissimus Calvinus in oculis suis valde sapiens fuisset, vota monastica in tota semper Ecclesia & totius antiquitatis testimonio probatissima, tam perfrecta & impudenti fronte *manifeste impu* nunquam pronunciaisset. Sed huic impudentia vnus Augustinus, quæ vnus maximi semper Calvinus facit, satisfaciet. Quod enim de Donatistis dixit, hoc aptissime in Calvinum quadrat. *Merito (inquit) insultant nomini unitatis qui se ab unitate praeciderunt: merito illis displicet nomen monachorum, quia illi nolunt habitare in vnum cum fratribus, sed sequentes Donatum, Christum dimiserunt.* Hoc ille. Porro de eisdem Monachis alibi dicit. *Qui non perseuerauerit implere quod vouit, sit desertor tam sancti propositi, & reus voti non reddit.* Hæc ille. Rursum alio in loco plenius. *Est quidam modus vouendi communis omnibus eorum quæ in communi precipiuntur. Sunt etiam vota propria singulorum. Alius vouet Deo castitatem coniugalem, ut præter uxorem suam non nouerit aliam. Alij etiam vouent, & si experti tale coniugium, ultra nihil tale pari, nihil tale concupiscere aut sustinere: & ipsi vouerunt aliquid maius quam*

Vota monastica de se aduocantur.

Esa. 5.

Enarrat. in Psal. 1. 2.

In Psal. 99

In Psal. 7. prope finem.

quàm illi. Alij virginitatem ipsam ab ineunte ætate vouent, vt nihil tale vel experiantur, qualè illi experti sunt & reliquerunt: & isti vouerunt plurimum. Alij vouent domum suam esse hospitalem omnibus sanctis aduenientibus. Magnum votum vouent. Alius vouet relinquere omnia sua distribuendo pauperibus, & ire in communem vitam, in societatem sanctorum. Magnum votum vouit. Quisque quod vouere voluerit, voueat. Illud attēdat, vt quod vouerit reddat: quia scriptum est, Vouete & reddite Deo vestro. Hæc ille, & multo illic plura. Idem denique voti semel facti vinculum vrget, & premit, in lib. de adulterinis coniugijs. lib. 1. cap. 24. Soler Calvinus D. Augustinum fidelissimum antiquitatis interpretem merito vocare. Expostulent ergo contra illum, imò contra totam antiquitatem Calvinistæ, quibus auctore Caluino vota monastica cum manifesta impietate coniuncta videntur.

19. *Aspiciens in caelum benedixit.*

Benedictio hoc loco, ait Calvinus, vt alibi saepe pro gratiarum actione capitur. Sed eadem historia apud Lucam posita hanc expositionem manifesti erroris conuincit, nisi forte ipsis panibus ac piscibus gratias egisse Christum dicere velit Calvinus. Nam in Luca sic legitur. *Acceptis quinque panibus & duobus piscibus, respexit in caelum, & benedixit illis, & fregit.* Manifestè dicitur quòd Christus ipsis panibus & piscibus benedixit, id est, bene precatus fuerit, aspiciens in caelum, vt potestatem hanc benedicendi & per benedictionem multiplicandi à cælo se accipere profiteretur. Porro idem Calvinus in capite 19. Matth. ad illa verba, *Oblati sunt ei paruuli vt imponeret eis manus,* ait Christum oblatos sibi paruulos solenni benedictionis ritu Deo Patri consecrassè. Beza in hunc Matth. locum benedictionem quoque interpretatur gratiarum actionem, quia Matth. 15. & Ioan. 6. in simili miraculo ponitur vox *ἀὐχ* *εὐχαριστίας*, gratias egit, non autem, *ἀλόγως*, benedixit. Cæterum Luc. 9. vbi nō solum repetitur verbum *ἀλόγως*, benedixit, sed additur relatiuum *αὐτοῖς*, illis, id est, panibus, in hunc modum cauillatur. *Non dubium est (inquit) quin ἀλόγως hoc loco significet τὸ ἀὐχ εὐχαριστίας id est, gratias agere. Quia tamen additur relatiuum αὐτοῖς, & nimis absurdum fuerit cogitare Christum egisse panibus gratias, aut precatum esse panes ac pisces, emollienda est hæc interpretatio. Dicitur ergo panibus benedixisse, id est, de his panibus ac piscibus gratias egisse Deo Patri, & simul eum precatus vt tantilla panum ac piscium copia*

Luc. 9.

Benedictio
creaturarū

Beza in-
nu lucta &
terg uersa-
tio.

tantam multitudinem pasceret. Denique ut totum hoc conuiuium ad Dei gloriam referretur. Hæc Beza contra apertam veritatem Euangelicam pertinaciter contendens, & contra stimulum frustra calcitrans. Hæc enim expositio sensum literæ profus euerit. Nam de panibus gratias agere Deo, non est ipsis panibus benedicere, sed Deo. At Lucas dixit, quod ipsis panibus benedi-

*Beza glos-
sa literam
destruit.*

*Gen. 1.
Gen. 22.
Gen. 17.*

*Gen. 26.
Gen. 35.
Exod. 23.*

*Scriptura
textu au-
dacter cor-
rumpunt
haeretici.*

Ioan. 6.

*xerit Christus. Deinde precari Deum pro multiplicatione panum, est rursus actio ad Deum relata, non ad panes. At Lucas dicit, ipsis panibus benedixisse Christum, ut benedictionis actio ad panes ipsos referatur. Denique ut totum conuiuium ad Dei gloriam referatur, finis certe benedictionis esse potuit, sed non ipsa benedictio, quæ ad ipsos panes referebatur, si vera narrat Lucas. Postremò si quum in aliis Scripturis legimus, *Benedixit auiibus & piscibus & hominibus, dicens, Crescite & multiplicamini;* & ad Abraham, *Benedicam tibi, & magnificabo nomen tuum,* &c. & rursus de Sara, *Benedicam ei, & ex illa dabo tibi filium cui benedicturus sum, eritque in nationes;* & denique ad Isaac, *Benedicam tibi, & multiplicabo semen tuum,* &c. & postremò de Iacob, *Benedixit ei, dicens, Cresce & multiplicamini,* sed & toti veteri populo, *Benedicam panibus tuis, & aquis, & auferam infirmitatem de medio tui,* in his multisque aliis similibus locis nemini dubium est benedictiones Dei ad ipsas creaturas relatas, & aliquid in illis operatas fuisse: quæ hoc loco hæreticorum tergiuersatio est, benedictionis actionem in Christo à creaturis tanto miraculo multiplicatis remouere, & in solam gratiarum actionem conuertere? Sed impudentes hæretici clamant semper & postulant scriptum verbum & literæ contextum: ipsum tamen verbum & contextum audacissime peruertunt. Alioqui cur non aduertunt Christum ut hominè gratias Patri egisse, ut Deum verò benedixisse, & benedicendo panes multiplicasse? Sanè dum ita pertinaciter contendunt Christi benedictionem nihil fuisse quàm gratiarum actionem, id obiter agunt, ut diuina sua actione & operatione propria, qua panes benedicendo multiplicauit, Christum spolient: quem sibi aditum patefieri gaudebunt in sinu noui hodie Ariani. Tota autem hæc eorum pertinax contentio inde nascitur, ne in diuina Eucharistia, ad cuius doctrinam Christus hac panum multiplicatione viam sternebat (quam ob causam idè miraculum præter morem suum Ioannes reperit, ut sermonem quem Christus de carne sua manducanda proximè habuit, ante hoc miraculum proximè præcessisse ostenderet) benedictionem Christi ad ipsa elementa panis ac vini referri videan*

deantur: de quo infra cap. 26. plura dicemus.

28. *Domine, si tu es, iube me ad te venire.*

Quum Petri fidem hoc loco omnes interpretes laudent & admirentur, ipsaque res gesta & Christi approbatio proclamet, sed & singularem Petri prerogativam supra ceteros Apostolos, quod solus super aquas ambulans ad Christum peruenit, veteres Patres obseruent, S. Chrylost. hom. 57. *Petri fides defenditur.* & Bernard. lib. 2. de considerat. ad Eugenium: vnus Calvinus, qui cum aliis hodie haeticis omnia Petri praelara facta & dicta vel traducere vel extenuare conatur, incredulitatem in eo & temeritatem arguit. Incredulitatem arguit, quia postquam Christus dixerat, *Ego sum*, Petrus tamen dubius & perplexus dicat. *Si tu es*, Sed illam vocem non dubitantis fuisse, verum maximè credentis & confidentis, illud adiunctum manifestè ostendit, *Iube me ad te venire super aquas*. Nulla enim fortior esse fides potuit, quàm iubente Christo, aquis se committere vt super eas ambulet. Nec vllus opinor hodie haeticus qui solam fidem semper vendicat, à Christo iustus hoc facere, idem tentare veller. Quare illud, *Si tu es*, idem significare potest, quod, quia tu es, vt saepe alibi in Scripturis. Infra cap. 19. *Si ita est causa hominis*, id est, quia sic se res habet in matrimonio vt dicit: *Si tamen iustum est*, id est, quia iustum est: *2. Thes. 3. Act. 26.* *Si passibilis Christus, si primus ex resurrectione mortuorum*, id est, quia vel quod passibilis erat Christus, &c. Deinde si propriè accipiatur, non tamen dubitantis animum, sed maioris habendæ certitudinis affectum demonstrat: vt illud beatissimæ virginis, *Quomodo mihi fiet istud?* ad quæ verba ipse Calvinus *Luc. 2. Calvinus a se ipso refutatur.* ita scribit. *Sciendum est non ita dubitare vel sciscitari vt sensibus suis Dei potentiam vel subicere vel æquare velit, tantum subita admiratione percussa ad mouendam hanc quæstionem rapitur.* Hæc ille. Eodem in Petri verbis candore vti oportuit. Videns enim tam inusitatum spectaculum, Christum super aquas ambulare, dicendo, *Si tu es*, non ita dubitauit vt sensibus suis Dei potentiam qua homo super aquas ambularet, vel subiceret vel æquaret: tantum subira illa admiratione percussus (erant enim omnes turbati, & præ timore clamauerunt, existimantes phantasma esse) ad experimentum istius presentiae Christi petendum rapitur: vt cæteris sanè fortior ac firmior in fide, non vt præ aliis magis dubitans. Quare impiè subiunxit Calvinus. *In fide tam exigua & debili erumpit parum considerati voti ardor, Iube me venire super aquas.* Christus enim hoc

non vt inconsiderati voti ardorem reprehendit, sed vt præstantissimæ fidei præclarū testimoniū approbavit, iubēs eum ad se venire super aquas, quod & de facto Petrus præstitit, ambulās super aquas vt ad Christū veniret. Cæterum ad hanc tam luculentam Christi approbationem vide quid cauillerit Caluinus. *Deus plerumque nobis prospicit, negando quod petimus, aliquando autem nobis est facilis, vt ipsa experientia stultitia nostra nos melius cōvincat.* Hæc ille, vt doceat ideo Christum voto Petri facile annui se, vt ipsa postea experientia stultitiæ suæ Petrū conuinceret: nempe quia paulo post submergi cœpit. Sed primū aduerte hoc cauillandi modo omnia priorum vota quibus Deū annuisse in Scripturis legimus, temeritatis quoque damnari posse. Nempe si cum Caluino dicamus Deū facile illis annuisse, vt ipsa experientia stultitiæ suæ eos conuincat. Cæterum tenendum est, Deū, tametsi electorum suorum piis ac laudabilibus votis non semper annuat (quod diuini sui consilij secretum est, qui infinite melius nouit quid nobis, & quando ac quomodo expediat, quàm nos ipsi,) stultis tamen & ineptis eorum votis nullo modo annuere. Istud enim esset stulta vota approbare. Vnde etiam sequitur, hanc ambulationem Petri super aquas, quā Christus primo verbo concessit, & quæ per se non nisi curiosa quædam & inutilis actio videtur, aliquid mysticū & in ipso Petro singulare denotare debuisset; prout Patres supra notati obseruauerunt. Neq; verò Petri postea periculū quādo submergi cœpit, prioris voti inconsiderantiā, aut prioris fidei imbecillitatē arguit, sed propter nouā, ingentē ac vehementē tentationē, nouā fidei defectionē atque imminutionē demonstrabat. *Videns enim ventū validū, ait textus, timuit,* id est, à priori sua confidentia defecit: & sic mergi cœpit. Quare Christus eū *modica fidei* appellat; modicæ videlicet respectu prioris, quæ multo maior erat, quando nec yndas nec vētos formidauit, *ambulans super aquas.* Tentatio quippe fidē probat, an constans & firma permanere velit. Nec qui tentationi succumbit, nullā propterea aut modicā semper fidē prius habuisse cōvincitur, sed in fide non permansisse plerūque ostenditur. Cæterum totā hanc nouam procellam nouāque tentationem propter quam timuit Petrus, dissimulat prorsus impius Caluinus, vt hunc Petri timorem & periculū subsequens ex priori incredulitate & timore ortum accepisse persuadeat. Ait enim quod *temeritatis suæ pœnas dare hic Petrus incipit. Dicit dubitationem eius fuisse directā fidei contrariam.* Denique *vanum*

Deus stultis suorum votis non annuit.

Caluini dolus malus.

cius

eius peruersumq; timorem vocat. Sic totam hanc historiam Euangelicam, ne aliqua singularis fidei commendatio in Petro appareret, homo impius corrūpit arque peruertit. Quod tamen ad eius singularem cōmendationem Matthæus scripsit, Marcus verò, qui Christi ambulationē super mare commemorat, hoc Petri admirabile factum more suo tacuit, vt cetera omnia quæ pro Petri prerogatiua faciunt: ipso hortante Petro, qui Marci Euangelium vidit & approbavit, vt notat B. Chrysoſtomus.

Homil. 59.
in Matth.

36. *Et rogabant eum vt vel simbriam vestimenti eius tangerent. Et quicumque tetigerunt, salui facti sunt.*

Dupliciter vehementer hæc narratio Caluino, & iuxta commentarium quem addit, facile apparet, si Matthæi loco fuisset, vniuerſam hanc historiam altissimo silentio inuolueret eum voluisse. Sic enim ad hæc verba scribit. *Credibile est superstitione aliqua fuisse implicitos quum ad tactum vestis restringerent Christi gratiam: saltem illum fraudabant honoris sui parte, quum nihil virtutis sperarent ex simplici eius verbo. Sed ne lignum fumigans extinguat, sese accommodat eorum ruditati.* Hæc ille, pessimo suo fermento totam historiam huius Euangelicæ massam corrumpens. Diuus enim Matthæus volens ex proposito ostendere, quanta iam esset Christi redemptoris nostri existimatio & fama, quantaque populi illius loci circa lacum Genesareth, vbi plurimum versabatur, fides & deuotio erga Christum; sic de illis scribit. *Et cum cognouissent viri loci illius, miserunt in vniuersam regionem illam, & obtulerunt ei omnes malè habentes, & rogabant eum vt vel simbriam vestimenti eius tangerent, &c.* Quid? An impius Caluinus hoc quoque superstitioni deputabit, quòd mittentes in vniuersam regionem, obtulerunt ei omnes malè habentes? At D. Petrus hoc in singularem Christi laudem commemorauit, prædicans fidem Centurioni & eius familiæ gentium primitiis, quòd pertransiit benefaciendo, & sanando omnes oppressos à diabolo. Quod si verò prior narrationis pars factum commemorat superstitione carès, quomodo posterior pars factum narrabit superstitione plenum? Deinde an solet Christus aliorum ruditati sic se accommodare, vt facta supersticiosa non solum toleret, sed & miraculis beneficis ho-

Caluinus
taxat quòd
Euangeli-
ca lauda-
uit.

Historia
Euangeli-
ca defen-
ditur.
Act. 10.

1.

2.

ROICE?

- noret? An vel in vilo magistro tolerandum hoc esset, vt fa-
 3. tum supersticiosum beneficio commendaret? An Christus,
 qui omnem in Pharisæis superstitionem acerrimè semper
 taxauit, eandem in populo non solum dissimularet, sed & di-
 uinis beneficiis cohonestaret? Dubitari absque impietate nõ
 potest, Christum redemptorem non nisi virtutem supplican-
 tium, maximè fidem ipsam in omnibus suis miraculis ac be-
 neficiis remunerasse. Quo in genere valde illustre est, quod
 rogatus à quodam de turba; *Magister, dic fratri meo vt diui-
 dat mecum hereditatem*; quia petitio illa non fidem aut pie-
 tatem vllam, sed auaritiam redolebat, penitus recusauit di-
 cens: *Homo, quis me constitui iudicem aut diuisorem super vos?*
 Moxque ad illos dicebat: *Videte & caute ab omni auaritia,*
 &c. Non secus Christo odio est superstitio quàm auaritia,
 maximè veritatis magistro, qui omnem imprimis supersti-
 tionem eliminare debet. Qui ergo horum duorum auaritiæ
 accommodare se noluit, quomodo tam multi populi super-
 stitioni accommodare sese voluisse existimabitur?

Luc. 12.

Caluini
cauillatio-
nes resu-
tantur.

- Sed & superstitionis suspicio quam hic cõminiscitur Cal-
 uinus, prorsus vana & iniqua est. Ait illos *superstitione im-
 plicitos, quia ad tactũ vestis restringerent Christi gratiam.* Sed
 planè contrà se res habuit. Non enim ad tactum veltis restrin-
 gebant Christi gratiam, sed extendebant. Tanta enim illo-
 rum fides erat, vt crederent nõ solum verbo, aut contactu vel
 impositione manus Christum sanare potuisse (quod sapius
 aut viderant, aut audierant) sed etiam solo veltis adeoque
 fimbriæ veltis contactu sanare posse. Itaque vsque ad ipsam
 fimbriam Christi gratiam extendebant, non restringebant.
 Vnde in hunc locum Chrylost. *Non similiter vt prius ad do-
 mos trahebant, & tactum manus inquirebant, sed cum maiori
 fide eum accedebant.* Id quod etiam verba Euangelistæ bene
 perpenſa manifestum faciunt. Non enim dicit, Rogabant eum
 vt solam fimbriam tangerent, quasi eo solo modo Christum
 sanare posse existimarent, quod fuisset planè ridiculum: sed
 dicit, *Rogabant eum vt vel fimbriam vestimenti eius tangeret,*
 nempe vt vel hac minima ac facillima ad Christum accessio-
 ne sanari eos permetteret, quem multis aliis modis sanare
 posse credebant. Addit Caluinus, quod *Christum parte sui ho-
 noris fraudabant, quum nihil virtutis sperarent ex simplici eius
 verbo.* Alia est & insulsa calũnia. Non enim hoc dicit Euan-
 gelista, quod i verbo Christi diffiderent, aut verbi Christi vir-
 turem negarent, sed ostendit eorum fidem tantam fuisse, vt
 vel

vel fimbriæ contactu contenti essent. Quod inusitatus & rarius erat, credebant; multo magis quod frequentius erat, credidisse dubitari non debet: frequentius verbo aut impositione manus Christus sanabat quàm solo fimbriæ contactu. Hanc igitur specialem gratiam ex firma & speciali in eum fide sibi fieri postulabant: quam & Christus ut laudabile ac fide plenum concessit. Si quis à peritissimo & expertissimo aliquo medico, quem una aliqua sola portione sanare id posse consideret quod alij medici non nisi variis adhibitis medicamentis, & multa cura sanarent, rogaret ut vel illam portionem ipsi ministraret, an iste totam reliquam huius medici artem aut contemnere aut negligere diceretur? An non potius ostendit se de hoc medico magnificè sentire, & propter singularem de arte & pericia eius opinionem, hoc uno medicamēto contentum fore? Ita planè in facto præsentem se res habet.

Sed nunc cur in hoc facto superstitionis notā hæere tam studiosè Calvinus velit, videamus. Adiungit præcedentibus ut totum animi sui morbum aperiat. *Interea non est quòd inde sibi placeant qui gratiam Dei in ligno aut clavis aut vestibus quarunt, quum disertè pronūciat Scriptura nefus esse quicquam nunc concipere de Christo nisi spirituali cælestiq; eius gloria dignum. Tolerata fuit ad tempus eorum infirmitas qui nescientes Christum esse Deum, propius ad eum accedere optarunt. Nunc quum odore gratiæ suæ cælum & terram impleat, fide non manibus vel oculis apprehendere docet quam è calis offert salutem.* Hæc ille. Sed nimis serò prophanus homo suam hanc impietatem post annos 1500. nos docet: quum sanctissimi & doctissimi Patres in sanctorum ac maxime crucis Christi reliquiis toto hoc tempore magnam venerationem posuerint, variâque à Deo beneficia senserint; non gratiam Dei in illis quærentes (ut iste impostor odiosè loquitur) quæ propriè gratiæ Dei vocatur, & hominem internè iustificat aut sanctificat, sed varia Dei dona ac beneficia in illis quærentes, quæ vel ad externam incolumitatem vel ad consolationes internas facerent: Augustinus videlicet, Ambrosius, Hilarius, Basilus, Chrysostomus, Athanasius, Gregorius Nazianzenus, Gregorius Nyssenus, Theodoretus, Eusebius Emisenus, Cyrillus, Paulinus, Hieronymus: quorum omnium vel verba citauimus, vel loca annotauimus in Prompt. Cath. Dom. 13. post Pentec. Hos omnes Calvino opponimus, & meritò antepo-
nimus. Deinde qui reliquias aut Christi aut Sanctorum eius venerantur, nihil spirituali aut cælesti Christi gloria indignū

Reliquiarum religiosus usus defenditur.

(ut

(vt obiicit Caluinus) concipiunt: imò de ea tanto magnificentiùs sentiunt, quanto certius credunt, non illum solum, sed quicquid eius est, opitulari nobis posse: sine Sanctos eius, eorumque reliquias, siue crucis lignum, aut terræ contactum vbi passus est. Rursum non est in illis infirmitas toleranda, quasi eorum qui Christum esse Deum nesciunt; sed est pietas maximè laudanda, & eorum qui Christum esse Deum maximè credunt: qui non fide tantum è cælis salutem expectant, sed manibus etiam atque oculis eum apprehendere, quatenus in terris apprehendi potest, cupiunt atque contendunt. Christus in terra manibus atque oculis apprehenditur, quando *uni ex minimis eius poculum aquæ frigidæ potrigimus*, quando *Prophetam ab eo missum in nomine propheta accipimus*, quando eum in pauperibus *esurientem pascimus, nudum vestimus*, &c. Quando eos quos mittit audiendo & honorando, ipsum audimus, ipsum honoramus. Postremò quando de pane illo edimus & de calice bibimus, de quo dixit: *Hoc est corpus meum, & hic est sanguis meus*. Ex quibus omnibus manifestum est, vanam & impiam esse Caluini speculationem, quòd oculis ac manibus apprehendi Christus non debeat. Deinde an illi p̄iac fideles Christum esse Deum nesciebant, qui ex umbra Petri, & ex contactu sudariorum Pauli, salutem quærebant? An non & tunc Christus in cælesti sua gloria gratiæ suæ odorem in terras spargebat? Planè vel maximè tunc eam spargebat. Sed inter varium diuinæ illius gratiæ odorem, etiam hoc quoque spargebat Christus, quòd per Apostolorum, & aliorum Sanctorum suorum manus prodigia faciebat in plebe: & quòd *manum suam extēdebat ad sanitates & signa & prodigia faciēda per nomen sanctum suum*. De quo vno singulari beneficio magnas Deo gratias egerunt Apostoli ipsi & ceteri fideles in vnum congregati: Sed impius Caluinus hoc totum genus ad superstitionem relegat, & propter infirmitatem eorum qui Christum adhuc esse Deum nesciebant, toleratum à Christo tantisper fuisse somnari. Sic ille tota Dei Ecclesia audacissimè contempta, suam etiam in diuinis Scripturis crassam ignorantiam turpiter prodit.

Matt. 10.
Luc. 10.

Matt. 24.

1. Cor. 11.

Act. 5. &
19.

Act. 4.

I N
f
-
z
in

I.

N

do c
inde
acur
rien
quon
bon
bean
mag
scrip
rem
tam
Eua
pur
rem
cur
in P
ieiu
quit
leu
dita
faci
nera
hun
Don
Obr
sum
nem
etia
calu
olte
quit
quen
giti